

VALERIE THERIEL

ZPOVĚDI NOČNÍ MŮRY

Valerie Thériel

ZPOVĚDI NOČNÍ MŮRY

Věnováno:

blízké i vzdálené duši Alexein,
pro připomenutí, proč přišel pocit...

Vyhoření

Kdož po léta se cele neodevzdal druhým,
aby sám sebe neztratil,
nakonec shledává, že sám v sobě se ztrácí...
Počíná pátrat v emocemi zanesené duši.
V zajetí obav svých a nejistoty potácí se.

Kdo vlastně jsem a co mi chybí?
Proč nemám vůli žít?
Co stalo se s mou silou,
když dokázal jsem zranit bytost milující?
Kde slabost vzala se a temnota v mé duši?
Co hledat mám a najít? Jak dál?

Proč srdce moje náhle ztrácí dech,
krev tekoucí teď na popel se mění
a celá bytost cítí vyhoření?
Proč tělo únava mi obtáčí jak had
a netěší mne to, co měl jsem rád?

Jak dále žít a co mám chtít?
Pověz mi, strachu!
Proč mlčíš teď, když tolik řečí pokaždé jsi měl?
Vždy pošeptal jsi mi, co já jsem nevěděl!

Však pravdy nebyly to, zdá se...

Iluminace

Cítíš v sobě to chvění?
Když na kotouči osudů
se v hroty šípů plamen taví
v předzvěsti nejmocnější z bouří.

Já duši trpící dal slib.
Co je víc, nežli slovo Boží?
Bez štětce plátno nebe barvím
ze šedé v šarlat, jak si pomsta žádá.

Již v přímce sudby figurky se řadí.
Královna citů rozkvetla a září,
za stínem jejím bůh války je malý,
teď dechem sváru růži neponičí.

Tvůj mluvčí zbabělých lstí lhářů,
odříznut zákrytem hvězd oněměl.
Teď k rozumu se nepřimkneš
a svědomí hlas nepřemluvíš.

Tak blízko země je dnes modla šelem,
ke kráse bledé nebudou však výt,
v domě s hranicí bezživotí pluje,
žal nese těm, jež temno v sobě nosí.

Já slunci na chvíli jen skryji tvář,
zrcadlem nepřiznaných citů,
vše, čím jsi dnes a chceš být, zmizí,
zbyde jen čistá pravda obnažená.

Zářivý srpek bude se ti smát,
až rojem rozpálených šípů,
jak brouk, ležící na krovkách,
zůstaneš přibit, než se světlo vrátí.

Ač chtěl bys zůstat hluchoslepý,
po nocích se sílící bledou září,
spatříš tu, k níž tě luna poutá,
uslyšíš cizí jméno, které volá.

Netečně vzdálené jí křik tvůj vítr neodnáší,
také ses odvrátil a nyní vina pálí,
provázek střežený jí, tebou pohrdaný,
už držíš v rukou sám...

Pole slz krutosti vydalo, co jsi zasel,
dosud jsi netušil, jak nevýslovně tíží,
když touhy ukryté ti masky žerou s chutí,
hladových červů, jimž bezmocně čelíš.

Přetvářka na popel a ruka v křeči chytá,
co z jistého se stalo nedosažitelným.
Dle svého slibu tebou dané vracím,
nyní již víš, že v temnotě jsi zbloudil.

A ona pokojně si spí, je volná...

Jablko duše

Od první chvíle zrak odtrhnout nelze,
však moje ústa pravdu nevysloví.
Vždyť jsem tě nehodná, tak nečistá!
Ty neobyčejná jsi, Alexein.
Co náznaky tvé znamenají...
Zjistím to dříve, než mi sbohem dáš?

Nemluvíš a já se odpovědi bojím,
až osud jablko roztíná vedví.
Tak jdi a žij - ať šťastný jsi!
Vidím, jak oči tvé o pomoc křičí.
Snad po důvodu měl bych pátrat...
Však chci ho znát?

Když volí rozum, skutečné já spí...
Hnědne a scvrkává se oddělená půle,
po léta na vzduchu cituprostém.
Jadřinec plísni přetvářky je pokryt
a červi iluzí z něj vše živoucí vykousali.
Snad ty jsi v bezpečí a šťastný, Alexein...

Má ústa nikdy pravdu nevysloví...
Zklamání nořím v řeku krve svojí,
jž brodím se klid nalézt v říši stínů.
Vír něčí vůle řeku vysouší však náhle
a dveře na onen svět uzavírá slovy:
Vzdej to! Ty nezemřeš mi, moje Alexein!

Konečně volím srdcem, hledám...

Své duši správné jméno dávám
a zahalená pláštěm tajemnosti,
po stopě zanechané jdu a ptám se:
Splynula jsem ti s davem z minulosti?
Má tajemnice, někoho mi připomínáš!
Doufám, že jsi to ty, má Alexein...

Však radost střídá ledový spár hrůzy,
když košík pravdy na práh mysli tvojí kladu.
Odpusť mi bolest, kterou jsem ti způsobila!
Já chránila tě! Proč jsi stále sám?
Jak to teď žiješ? A čím je to vina?
Nezeptal jsem se... Moje tedy?

Teď tvoje ústa pravdu nevysloví,
ač mysl naléhavě o to samé žádá.
Naděje světlo zabliká a zhasne,
když připravena dát vše na oltář,
zmateně čelím ostří nedůvěry.
A co když štěstí není, Alexein?

Co zachránil jsi, to teď hyne lží,
když stále v dáli jsi a uzavřený.
Srdce mé na cizí hrudi necháš bít,
jablko duše nikdy nespojí se.
Tak jsi to chtěl, když mou vůli narušil jsi?
A co když se mnou zemřeš, Alexein?

Čí kletba volbu srdcem upřela mi,
když moje chtění váhu nemá?
Vždyť k ničemu je tato spása,
žít jen pro život sám pro mě není!
Opět mi sbohem dáš, má Alexein?

To náznaky tvé znamenají?

Ve světě strachu jinou cestu hledám,
k vykoupení z nicoty bezživotí,
ke které řeka vlastní krve vede.
Však oči mé jen jedinou vždy vidí.
Kdy skončí tajemí a popírání?
Proč moje ústa pravdu nevysloví?

Jak volit má ten, kdo volbu nemá?
Rty uzamknout, ochránit tajemství,
opět dát sbohem jablka svého půli.
Takhle to pro nás chceš, toť vůle tvá?
Pak moje ústa pravdu nevysloví...

Snad za tisíc let...
Uličkou kráčet budu,
v těch šatech slavnostních.
Do sebe zapadnou dvě půle.

Snad za tisíc let...
...ta duše já a ty, ten člověk,
bude(me) Alexein.
Čas přece není.

Tak čekej, duše Alexein.
Já čekám...

Já zavřu oči

Začala válka...

...a bojovnice čistých křídel,
se štítem zrcadlovým,
slepce do očí pravdou svítí,
v naději sama nevidomá.

Tak velmi dlouho...

...hubená, nezkrocená láska,
žebrale u tvých dveří!
A s miskou v prstech kostnatých,
prosila marně o slůvko, natožpak čin.

Zuřila válka...

...oknem domu ze studených zdí,
světýlkem, něhou nasyceným,
snažila jsem se dotknout,
tajemství, která střežíš.

Mezičas odloučení...

...strašlivé cosi skrývá, nezjevené.
Tak v bitvách se mnou ránu vracíš,
tobě uštědřenou, předáváš ji dál.
A půdu snahy solí pomsty sypeš.

Už končí válka...

...vítězný pokřik strachu zní,
mrazivá pára z úst mu stoupá,
jako když šeptal: ona nečistá je!
Na lano pochyb vázal slova, abys věřil.

Bojovnice meč pouští...

...a Bůh se nadechuje, aby vyřkl: vinen!

Já markyťánkou sama sobě jizvy hojím,
sirotkem proplakaných nocí je smutek bez slz,
a srdce, co i s tebou bylo osamělé.

Skončila válka...

...já na bitevním poli rozdělených cest,
schopnost svou milovat pohřbím,
pod křížem rozlomeným, který sbohem věští.
A v novou, bezcitnou slupku se halím.

Vzpomínky zapuzují...

...ať blednou si tam v koutku myslí,
z dosahu soucitu i citu, kde pomalu zhynou.
Už pouze v duchu budu k tobě mluvit,
důvěru druhým po kapičkách dávat.

Je po válce...

...hádanku pracně luštím,
kdo vyhrál a kdo je ten poražený,
Ďábel se směje slepci, který ztratil mě,
pod vlivem našeptávání svých démonů.

Na konci všeho...

...po střetu s cizincem já sama sobě cizí,
modlím se za dar lhostejnosti,
která mi sílu dá odvrátit tvář,
až do tvé duše udeří blesk trestu.

Já zavřu oči...

Koloběh neuchopení

Spojeni navěky, však spolu pouze zřídka,
snad křivda z minulosti nutí nás se mýjet,
čas nečeká, i přesto oba v nitru sami,
jen nesměle se dotýkáme jizev našich duší.

Asi mě trestáš za někdejší strach tím popíráním.
Proč ale potom po tvém boku nejde jiná?
Již nikdy nezasypeš krupobitím ran,
sázených břitkým bičem nedůvěry.

Blízký mi nade vše, a přesto zcela cizí,
nehýčkán despotou, jenž s bílým znamením,
plod těla svého shledal špatným.
To vážně věříš, že jsem stejná?

Tak jako můra, co se bojí sežehnutí,
skrytý před sluncem štěstí v šedi,
sleduješ jen, jak druzí poklidně ho pijí.
A já umírám žízní...

Tak leť a křič, miluj a žij!
Se mnou, či beze mne, ale už konej!
Přibliž se ke světlu a lásku dýchej.
Bojem tím všechny síly ztrácím...

Ač stále s tebou celou myslí,
už nepromluvím k tobě více.
Co je to za lásku, která se vnutí?
Možná až příště setkáme se, uvěříš...

Když odcházím, zamykám všechny dveře,
kamenem skončeného zavalím je.
Pak neklepej, neboť již budu hluchá.
Co rovné ničemu je, mělo by být ničím...

Jak pouhé zjevení se objevivší, takto nyní mizím.
Navždycky otisknutý jsi v mém bytí,
jsem tvou ženou až do zkázy světů,
přesto už nevrátím se.

Nikdy...

Svátost

Co živ jsi, kráčíš netečný a nedotčený,
blížností chrámu nejcennější z cenných.
Dar, který jiní přijmou s otevřenou dlaní,
tvá ruka roztřesená neuchopí.

Dusivý závan blížícího se tlení,
žene tě nyní k jeho dveřím.
Vzpomínáš, jak tě tenkrát zvaly,
dokořán otevřené hlasem jejím?

Nahlížíš do nitra všech krás,
odejít něhou obklopený žádáš,
však záře pokladů oslepuje náhle,
a tvůj krok vážne, ustrnulý.

A potom hlas, prastarý jako vítr, zaševlí...
Co víš o lásce, že ji žádáš?
Vždyť...

...neumíš dávat.
Nic osobního nikdy nevytvoříš.
Ženám, s nimiž se tvoje duše mívá,
kladeš bankovku na polštář.
Jak řekla nejednou:
penězi platí, kdo nemá co dát.

...neumíš přijímat.
S rozpaký nechápavě prohlížíš si dílo,
s city a nezištně ti věnované.

I kdyby srdcem hnulo, tobě bude cizí,
v rozpacích jedním slovem chválíš.

...neumíš sdílet.

Cokoli cítíš, uzamykáš v sobě,
až hradba z kamene tak vysoká je,
že nelze ani vnímat bytost za ní.
Je tam však ještě jaká?

...neumíš hladit.

Snad jenom cizí zvířata a děti,
však své já bojíš otisknout a tvořit.
Že pláčou pro tvůj val, tě nezajímá,
v bezpečí chceš být a emoce bolí.

Tak pro své pohodlí jsi téměř umučil,
vysněnou bohyni, již tajně vzýváš.
Mohl jsi utíkat a skrýt se zrakům jejím,
před srdcem vlastním ale vinu neukryješ.

Pak oslnění mjíjí, slova umlkají...

Palčivý úder pravdy,
vzňal jiskru poznání.
Bolest zaryla tisíc spárů,
za všechny poraněné...

S rachotem dveře opět ukrývají,
útroby chrámu před smělcem.
Na kolenou je stařec osamělý,
s nicotou vlastní v objetí.

Slzami vlhké oči ztěžka nápíší luští,

vrytý do dveří jemu navždy uzavřených:
Zbabělcům budiž odepřena lásky svátost.

Ztrácíš

Po letech podruhé stejnou řekou...

Do známé zátoky vplouvá loď žití,
přede mnou opět muž na kolenou,
s krabičkou, třpytivý obsah skrývající,
chápe se vesel společného plutí.

Tentokrát zříkám se testu, co uděláš...

Ač pohled tvůj nás dva upřeně sleduje,
přesto se nezeptáš, co skrývám v náznacích,
proč držím se stále tak blízko u tebe,
že jsem tvá, nevíš, když s jiným odcházím.

Srdce se po ztrátě tebe zlomilo...

Závojem v barvě havraních křídel halím tvář,
ruku svou chvějící nejistě vložím do jiné,
klidně si nevěř, že rozumem bojuji za lásku,
 pryč jsi a netušíš, co dělám pro tvoje bezpečí.

Vzpomínky ani časem nemizí...

Těžkými okovy svazuje daný slib,
hledáním tebe snad naleznu spasení,
pravda prý svobodně duši vypustí,
co krve však stojí chyb vykoupení.

Srdce se po ráně od tebe zhojilo...

Pod závoj barvy peří holubic skrývám tvář,
ruku svou s jistotou vkládám do jiné,
klidně si nevěř, že láska strach vyléčí,
 pryč jsi a on dělá vše pro mé bezpečí.

Však tentokrát víš...
...v den, kdy mě ztrácíš.

Decimátor

Jsi strom, jako ty ostatní, jen...

Vyrostlý v tmavém koutě, stranou jiných,
v dohledu bedlivém však alej soupevníků držíš,
tajemnou mlhou charismatu obklopený,
ač nenápadný, přehlédnout tě možné není.

Tvůj zjev se z dálky impozantním býti jeví,
bedlivým zrakům v blízkosti se ale mění,
riskuje ten, kdo odhalit chce tajemství tvá,
zlákaný přitažlivé neškodnosti zdáním.

Jsi strom, jako my druzí, avšak...

Zálivku vláhy s živinami citů vítáš, ale neoplácíš,
v koruně tvé k potěše druhým listy něžné neševlí,
jen holé větve špičatými konci, chtivým přiblížení,
až do krve s rozmyslem krutým kůži protnou.

Kde obsypaní plody těl i duší starost o své blízké nosí,
tam náruč vstřebávače prázdná obludný stín vrhá,
ač bez užitku, pocit neodbytný v každém vyvoláváš,
malosti zbytečné, tmou jeho světlo zakrývajíc.

Jsi tvor, jiný než druzí...

Hladký kmen skvrny bílé od zrození hyzdí,
uzavřenosti volbou den ode dne jsou větší,
snad Bůh v doteku štětce s paletou se zmýlil,